

lez po stránce hmotné přezkoumávati, není podstatnou vadou řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), že neprovedly důkazy žalobkyni v příčině té vedené. Rozhodnutí, že soudy jsou povolány, kárné nálezy správních úřadů přezkoumávati po stránce formální, nenapadá ani dovolání. Odporuje odvolacímu rozsudku v příčině té jen, pokud má za to, že kárný náleze po stránce formální odpovídá předpisům o tom vydaným, vytýkajíc, že mylně předpokládá, že výslech žalobkyně ze dne 27. října 1922 a všeobecná tvrzení protokolu, podle nichž dovolatelka byla obeznámena s důvodem, pro který byla vyslýchána, nahrazovaly předepsané přesné sdělení oněch služebních přečinů, které jí jako obviněné jsou kladeny za vinu. Než odvolacímu soudu lze tu dáti plně za pravdu. Žalobkyně zvěděla naznačeným způsobem již při výslechu ze dne 27. října 1922 dosti přesně, co se jí klade za vinu. Předpis Šu 26 nař. čís. 21/1914 nařizující, by se sdělení stalo, nestanoví pro sdělení to ani určité formy, ani určitého času. Stačilo by podle něho i ústní sdělení za výslechu při ústním jednání (§ 26 odst. 3—5). Jestliže se však zaměstnanec, jak v tomto případě žalobkyně, výslechu úmyslně vyhnul a takto vlastní vinou zmařil vhodnou příležitost, by mu byly přesně naznačeny služební poklesky jemu za vinu kladené a on se o každém bodě obvinění mohl ospravedlniti, nemůže si pak právem stěžovati, že těchto formálních náležitostí nebylo šetřeno.

Čís. 5912.

Byl-li za řízení o žalobě na okresním soudě předmět rozepře oceněn nad 2.000 Kč teprve při pozdějším roku a při něm byla strana již zastoupena řádně splnomocněným advokátem, nebylo již důvodu pro postup soudu dle Šu 37 a 38 c. ř. s., třebaž žaloba podána zástupcem neadvokátem.

Zavázal-li se hlavní nájemník se vystěhovati a závazku svému včas dostál, podnájemník však v části bytu zůstal, neobnovil se neprovedením exekuce proti podnájemníku nájemní poměr s hlavním nájemníkem a podnájemník bydlil nadále bez právního důvodu.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1926, Rv I 332/26.)

Společnost W. najala od žalobce celý dům a přenechala v domě tom jeden byt do podnájmu žalovanému. Dle smíru se žalobcem zavázala se společnost W. vystěhovati a vyklidila pak včas dům, pouze byt obývaný žalovaným nebyl vyklizen. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném vyklizení onoho bytu. Žalovaný namítl proti žalobě mimo jiné, že nájem jest pokládati za prodloužený, ježto žalobce opomenul včas podati žalobu na vyklizení a domáhati se vyklizení na společnosti W. ohledně nevyklizených místností (§§ 569, 575 c. ř. s.). Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

K nedostatku plné moci je, třebaže nezakládá zmatečnosti řízení, ovšem hleděti z úřední moci v každém období právní rozepře (§ 37 c. ř. s.). Měl tedy soud prvé stolice se žalobou podanou za žalobce Elsou P-ovou postupovati podle §§ 37 a 38 c. ř. s., maje při tom na paměti zejména i předpis §u 56 druhý odstavec j. n. a § 226 druhý odstavec c. ř. s. o ocenění předmětu sporu v žalobě a předpis §§ 29 a 37 druhý odstavec c. ř. s. o případné nutnosti zříditi za zmocněnce advokáta též pro řízení u okresního soudu. Avšak ocenění předmětu sporu na částku přes 2.000 Kč stalo se teprve při roku ze dne 11. prosince 1924 a při něm byla žalující strana zastoupena již advokátem, jenž byl — třebaže zase až dodatečně (§ 38 druhý odstavec c. ř. s.) — žalobcem řádně zplnomocněn a, nenamítaje nic proti žalobě a řízení jeho zřízení předcházejícímu, oboje alespoň mlčky schválil. Jsou proto výtky dovolatelem vznesené v této příčině s hlediska dovolacího důvodu vadnosti řízení podle §u 503 čís. 2 c. ř. s. neodůvodněné.

Stejně neodůvodněny jsou vývody dovolání k dovolacímu důvodu mylného právního posouzení podle §u 503 čís. 4 c. ř. s. Mylným je právní názor dovolatelův, že žalobním důvodem byl soudní smír ze dne 2. června 1924, ujednaný mezi žalobcem jako majitelem domu s jeho bývalým hlavním nájemníkem, jehož byl, jak je nesporno, žalovaný jen podnájemníkem. Žalobním důvodem není onen smír. Také si nelze dobře mysliti, jak by bylo lze ze soudního smíru o vyklizení bytu na toto vyklizení ještě žalovati, když smír je sám již exekučním titulem. Žalobním důvodem je v projednávaném případě neobmezenost žalobcova práva vlastnického k domu, v němž žalovaný bydlí, a z ní plynoucí právo žalobcovo, domáhati se toho, by se žalovaný z domu vystěhoval, v němž bydletí nemá žádného oprávnění (§§ 362, 366 obč. zák.). Jen okolnost, že žalovaný tohoto oprávnění nemá, doličuje žalobce oním smírem, poukazuje k tomu, že hlavní nájemník, zavázavši se ve smíru byt do jisté doby vykliditi, svému závazku také dostal, že však žalovaný — jeho podnájemník — jeho příkladu nenásledoval, nýbrž, nemaje práva, by i po zrušení hlavního poměru nájemního vystěhováním hlavního nájemníka nadále v domě bydlel, se zdráhá, byt v něm vykliditi. Je pravda, že onoho smíru mohlo podle §u 568 c. ř. s. býti použito k nucenému vyklizení i dovolatele — podnájemníka — a že smír pozbyl podle §u 575 c. ř. s. platnosti, protože nebyla včas navržena exekuce vyklizením bytu. Avšak, když se hlavní nájemník — jak nesporno — z bytu, pokud ho sám užíval, včas vystěhoval a, jak nižší soudy zjistily, nájemní poměr sám pokládá za úplně rozvázaný, třebaže podnájemník své místnosti ještě neopustil, nebylo třeba, by provedl exekuci proti hlavnímu nájemníkovi. Jejím neprovedením proti podnájemníku neobnovil se nikterak nájemní poměr s hlavním nájemníkem již se vystěhovavším, tím méně vstoupil na jeho místo jeho podnájemník, jenž vystěhovati se zdráhá. Jeho právo, bydletí v žalobcově domě, bylo jen odvozené z nájemního práva hlavního nájemníka a s právem tohoto zároveň zaniklo, třebaže se skutečně ještě nevystěhoval. Bydlí-li tudíž žalovaný v žalobcově do-

mě beze všeho oprávnění, neposoudily nižší soudy věc mylně, vyhověvše žalobě.

Čís. 5913.

Ve sporu o zrušení exekuce nelze započtením uplatňovanou vzájemnou pohledávku učiniti likvidní a dospělou.

Zabavením a příkázáním k vybrání dlužníkovu vkladu u poštovního šekového úřadu nezanikla pohledávka vymáhajícího věřitele do výše vkladu.

Žaloba podle §u 35 ex. ř. jest přípustna i pro zánik části vykonatelného nároku.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1926, Rv I 374/26.)

Žalovaný vedl proti žalobcům exekuci ku vydobytí 17.000 Kč. V žalobě, o niž tu jde, domáhali se žalobci zrušení exekuce, ježto jednak žalovanému zaplatili hotově 1.704 Kč 03 h, jednak uplatnili proti žalovanému vzájemnou pohledávku 9.000 Kč a ohledně zbytku uvedli, že jest žalovaný uspokojen tím, že mu byla povolena exekuce zabavením a příkázáním vkladu žalobců u poštovního šekového úřadu. Oba nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud k dovolání žalobců změnil napadený rozsudek v ten rozum, že nárok žalovaného zanikl do výše 1.704 Kč 03 h.

Důvody:

Odvolací soud neposoudil věc po stránce právní nesprávně, uznáv, že vzájemná pohledávka 9.000 Kč za zadržované krabičky nehodí se k započtení proti vymáhané pohledávce. Nehodí se k započtení proto, poněvadž není likvidní (§ 1439 obč. zák.). Nejvyšší soud vyložil již ve svém rozhodnutí Sb. n. s. čís. 3539, že ve sporu o zrušení exekuce podle §u 35 ex. ř. nelze započtením uplatňovanou vzájemnou pohledávku učiniti likvidní a dospělou. Proto lze vůbec ponechati stranou otázku, zda je pohledávka 9.000 Kč po právu čili nic, a není vadou odvolacího řízení, že odvolací soud neprovedl důkazů o ní nabídnutých.

Neopodstatněna jest výtka dle čís. 4 §u 503 c. ř. s. i potud, pokud dovolání jí napadá názor odvolacího soudu, že zabavením a příkázáním vkladu žalobců u poštovního úřadu šekového nezanikla vymáhaná pohledávka do výše zabaveného vkladu. Vklad byl žalovanému příkázán k vybrání. Podle §u 312 ex. ř. zapraví se pohledávka vymáhajícího věřitele, jemuž byla dlužníkovu pohledávka příkázána k vybrání, teprve tím, že poddlužník zaplatí. To se dosud nestalo. Nesejde na tom, proč se tak nestalo.

V právu jest dovolání, vytýkajíc dle čís. 4 §u 503 c. ř. s., že odvolací soud nevyhověl žalobě ani co do částky 1704 Kč 03 h, kterou žalobci dle zjištění nižších soudů zaplatili žalovanému na vymáhanou pohledávku hotově. Z § 41 ex. ř. plyne, že žaloba podle §u 35 ex. ř. jest pří-